

Republika Hrvatska
Županijski sud u Osijeku
Osijek, Europska avenija 7

Poslovni broj KŽ-151/2026-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od suca Davora Mitrovića, kao predsjednika vijeća te sudaca Vlaste Šimenić-Kovač i Mladena Radičevića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Mee Ribić, zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Borisa Romanjskog, zbog kaznenog djela iz čl. 139. st. 2. i 3. Kaznenog zakona ("Narodne novine", br. 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21 – dalje u tekstu: KZ/11), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Općinskog suda u Zlataru, poslovni broj K-19/2025-56 od 6. veljače 2026., na sjednici vijeća održanoj 5. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i opt. Borisa Romanjskog kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Presudom Općinskog suda u Zlataru, poslovni broj K-19/2025-56 od 6. veljače 2026., opt. Boris Romanjski proglašen je krivim zbog počinjenja kaznenog djela protiv osobne slobode - prijetnja, opisano po čl. 139. st. 2. KZ/11 te je na temelju čl. 139. st. 2. KZ/11 opt. Boris Romanjski osuđen na kaznu zatvora u trajanju od osam mjeseci, a potom mu je na temelju čl. 56. KZ/11 izrečena uvjetna osuda na način da se izrečena kazna zatvora u trajanju od osam mjeseci neće izvršiti ukoliko optuženik u roku od 3 godine ne počini novo kazneno djelo.

1.1. Na temelju čl. 145. st. 6. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj: 152/08; 76/09; 80/11; 121/11; 91/12; 143/12; 56/13; 145/13; 152/14; 70/17., 126/19; 130/20; 80/22; 36/24. i 72/25. - dalje: ZKP/08.) opt. Boris Romanjski je oslobođen troškova kaznenog postupka iz članka 145. stavak 1. točka 1. do 6. ZKP/08 koji padaju na teret proračuna

2. Protiv citirane presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog odluke o kazni (čl. 467. st. 1. toč. 4. u svezi čl. 471. ZKP-a), s prijedlogom da drugostupanjski sud preinači

presudu u dijelu odluke o kazni na način da opt. Borisu Romanjskom izrekne strožu kaznu.

2.1. Žalbu protiv pobijane presude podnio je opt. Boris Romanjski putem branitelja Arnolda Čada, odvjetnika iz Dugog Sela zbog "svih žalbenih razloga navedenih u odredbi čl. 467. ZKP-a", s prijedlogom da se njegova žalba prihvati, ukine prvostupanjska presuda te vrati na ponovni postupak.

3. Odgovor na žalbu podnio je opt. Boris Romanjski putem branitelja Arnolda Čada u kojem odgovoru navodi da je odluka o kazni zakonita i primjerena konkretnom počinjenju kaznenog djela, ukoliko je isto doista i počinjeno.

4. U skladu s čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", br. 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19, 126/19, 130/20, 80/22, 36/24, 72/25 i 13/26 – dalje u tekstu ZKP), spis je bio dostavljen Županijskom državnom odvjetništvu u Osijeku.

5. Žalbe državnog odvjetnika i optuženika nisu osnovane.

U odnosu na žalbu opt. Borisa Romanjskog, osim zbog odluke o uvjetnoj osudi

6. U žalbi zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP-a žalitelj upire da je sud ispustio iz vida činjenicu kako je nakon prvog poziva upućenog oštećeniku, oštećenik sam nazvao optuženika te s njim komunicirao punih pet minuta, zbog čega se ne može govoriti o tome da je kod njega nastupilo stanje ugroženosti te da su izgovorene riječi kod njega izazvale osjećaj straha za vlastiti život i sigurnost što nastavno upućuje da je iskaz oštećenika predimenzioniran, preuveličan i da se ustvari ničega nije uplašio. Takvim žalbenim navodima optuženik u suštini osporava zaključak prvostupanjskog suda u pogledu pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, a u odnosu na koje navode će se ovaj sud očitovati u nastavku ove drugostupanjske odluke.

7. Ukazujući na povredu kaznenog zakona optuženik drži da se upućene riječi od strane potpuno nepoznate osobe u smislu odsijecanja glave i nošenje glave na trg, ukoliko su opće upućene, ne mogu okarakterizirati kao ozbiljna prijetnja jer da svaka prijetnja mora biti konkretizirana od strane počinitelja kaznenog djela, da je radnja kaznenog djela započela kad je počinitelj drugom uputio prijetnju, a da je kazneno djelo dovršeno u trenutku kada je kod oštećenika nastupilo stanje ugroženosti. Pored toga, da realizacija takve prijetnje nije moguća i da je potpuno neozbiljna te da bi se eventualno moglo raditi o kaznenom djelu iz čl. 139. st. 1. KZ/11 (prijetnja kakvim zlom) da bi se oštećenik uplašio ili uznemirio, zbog čega je, s obzirom na manju propisanu kaznu (za kazneno djelo prijetnje iz čl. 139. st. 1. KZ/11 zapriječena je kazna zatvora do jedne godine) prvostupanjski sud povrijedio kazneni zakon na štetu optuženika.

7.1. Međutim, suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski sud nije povrijedio kazneni zakon na štetu optuženika kada ga je proglasio krivim zbog kaznenog djela prijetnje iz čl. 139. st. 2. KZ/11 jer inkriminirane riječi "Odsjeći ću ti glavu i odnijeti na Trg bana Jelačića" nedvojbeno predstavljaju prijetnju smrću jer su objektivno podobne da kod osobe kojoj su upućene izazovu osjećaj straha, nesigurnosti i ugroženosti, kako u odnosu onoga kome su upućene, tako i kod svake druge osobe, pri čemu nije odlučno

je li optuženik imao namjeru svoje prijetnje ostvariti, već njegova namjera da kod osobe kojoj upućuje riječi prijetnje prouzroči osjećaj prepasti, odnosno straha. Pored toga, riječi "Odsjeći ću ti glavu i odnijeti na Trg bana Jelačića" van svake sumnje su konkretizirane, odnose se na poduzimanje radnji koje ne ostavljaju prostora sumnji na što se odnose.

8. Pobijajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja optuženik upire kako je nakon prvog poziva optuženika oštećenik odmah vratio poziv optuženiku koji je trajao više od pet minuta te da osoba koja se je uplašila zacijelo tako ne bi postupila, a da je svojim iskazom preuveličao i predimenzionirao inkriminirani događaj. Takvim žalbenim navodima sugerirajući drugačiju ocjenu izvedenih dokaza, posebice iskaza ošt. Damira Domitrana s jedne strane te njegove obrane s druge strane nije osporio utvrđenja prvostupanjskog suda koji je za svoju odluku dao jasne, argumentirane i provjerljive razloge, a koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Naime, s pravom prvostupanjski sud ne prihvaća obranu optuženika da se ničega ne sjeća, da je bio mrtav pijan, da uopće ne zna kako da se glavni trg u Zagrebu zove Trg bana Jelačića te da ga nije mogao u kontekstu prijetnje stoga niti spomenuti, kada iz iskaza svjedokinje Emanuele Domitran proizlazi da je točno da su bili u kafiću gdje su nastavili piti, da ga je zamolila da nazove bivšeg supruga Damira Domitrana u vezi njihova djeteta, pri čemu je utipkala njegov broj, stavila poziv na spikerfon te je optuženik pitao zašto ona ne viđa svoje dijete, da je čula da ga je oštećenik napao psujući mu majku, nakon čega je optuženik prekinuo poziv, a kada mu je oštećenik potom vratio poziv i pitao što mu prijeti i da će zvati policiju, na što mu je optuženik odgovorio "ako budeš stigao", a da se ona prije tog poziva žalila Borisu (optuženiku) da ne može vidjeti svoje dijete. Naime, osoba koja tvrdi da je popila gotovo 2 litre votke jedne večeri ne bi bila u stanju razgovjetno razgovarati, a posebno ne postavljati suvisla pitanja oštećeniku u smislu zašto majka djeteta (Emanuela Domitran) ne viđa svoje dijete te psovati, a potom se javiti na drugi poziv i na riječi oštećenika da će ga prijaviti policiji odgovoriti "ako ćeš stići", što govori u prilog utvrđenju prvostupanjskog suda da je takvim riječima očito razumio situaciju, bio sposoban za razgovor i shvaćao što mu oštećenik govori.

9. Optuženik se žali zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja koje nalazi u tome što je sud odbio prijedlog obrane za provođenjem toksikološkog vještačenja na okolnost njegove ubrojivosti te da je sud trebao povjerovati optuženikovoj obrani u kojoj je isticao da nije bio svjestan što govori, je li uopće rekao nešto prijeteće ili ne, a da se zaključci suda iz toč. 4. obrazloženja odnose na svjesnu osobu a ne na osobu koja je bila u stanju alkoholnog delirijuma.

9.1. Suprotno takvim žalbenim navodima, prvostupanjski sud potpuno je utvrdio činjenično stanje, pri čemu je razloge zbog kojih je odbio prijedlog obrane za provođenjem toksikološkog vještačenja valjano i razložno obrazložio (toč. 4. prvostupanjske presude). Naime, kada se ima u vidu da je Emanuela Domitran (bivša žena oštećenika) nekoliko dana stanovala kod optuženika i njegove partnerice Mateje, da je optuženiku bila poznata njena obiteljska situacija i problemi u kojima se nalazila, da su zajedno kritične zgode bili u kafiću gdje su konzumirali alkohol, da je Emanuela na mobitel optuženika ukucala oštećenikov telefonski broj i telefon dala optuženiku koji je potom, a što je utvrđeno tijekom postupka i što se žalbom ne osporava, izgovorio inkriminirane riječi, tada ponašanje optuženika ne ukazuje da bi bio u stanju alkoholnog delirijuma, odnosno, da nije bio svjestan što i s kojim ciljem govori oštećeniku.

9.2. Uslijed svega prethodno navedenog, nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice inkriminiranog kaznenog djela kao i kaznene odgovornosti opt. Borisa Romanjskog, o čemu je dao jasne, provjerljive i argumentirane razloge, a koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud i na koje se upućuje žalitelj radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja. Ujedno, žalbenim navodima optuženik nije doveo u sumnju pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja po prvostupanjskom sudu koji je iz sadržaja izvedenih dokaza, kao i savjesne i pozorne ocjene izvedenih dokaza pravilno izveo zaključak o postojanju odlučnih činjenica bitnih za egzistenciju kaznenog djela prijetnje iz čl. 139. st. 2. KZ/11 počinjenih na štetu ošt. Damira Domitran.

U odnosu na žalbu državnog odvjetnika i optuženika zbog odluke o uvjetnoj osudi

10. U žalbi zbog odluke o uvjetnoj osudi (pogrešno navodi kazni) državni odvjetnik smatra kako je prvostupanjski sud izrekao preblagu kaznu koja je bliža donjem dijelu propisane kazne, pri čemu je precijenio utvrđene olakotne okolnosti, a podcijenio otegotnu okolnost što je postupao s izravnom namjerom u cilju da zaplaši oštećenika kako bi svjedokinji Emanueli Domitran omogućio viđanje djeteta. Uz to, da sud nije cijenio navode optuženika koji je sam iskazao da je osuđivan 2014. zbog kaznenog djela oštećenja tuđe stvari kao i kontekst u kojem je kazneno djelo počinjeno te sadržaj prijetećih riječi zbog čega smatra da bi optuženiku trebao izreći strožu kaznu.

10.1. Razmatrajući prethodno navedene žalbene navode državnog odvjetnika i žalbu optuženika zbog navedene žalbene osnove (a koju žalbenu osnovu u nastavku žalbe optuženik ne obrazlaže), po nalaženju ovog drugostupanjskog suda takvi navodi žalitelja (državnog odvjetnika i optuženika) nisu osnovani jer je pri izboru vrste i mjere kaznenopravne sankcije prvostupanjski sud potpuno i pravilno utvrdio kako olakotne okolnosti (dosadašnju neosuđivanost, da se radi o incidentnom ponašanju), tako i otegotnu okolnost u vidu stupnja krivnje.

10.2. Obrazlažući svoju odluku prvostupanjski sud dao je jasne i potpune razloge, a koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud i na koje se ukazuje žaliteljima radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja. Pri tome, prvostupanjski sud nije podcijenio niti precijenio kako utvrđene olakotne, tako i otegotnu okolnosti te je polazeći od stupnja krivnje optuženika te društvene opasnosti počinjenog djela zbog kojeg je proglašen krivim, u okviru granica propisane kazne za navedeno kazneno djelo (za kazneno djelo iz čl. 139. st. 2. KZ/11 propisana je kazna zatvora u trajanju do tri godine), pravilno opt. Borisa Romanjskog osudio na kaznu zatvora u trajanju od osam mjeseci, a potom mu primjenom čl. 56. KZ/11, smatrajući da i bez izvršenja kazne neće ubuduće činiti kaznena djela, izrekao uvjetnu osudu s rokom provjeravanja od tri godine. S tim u vezi je za spomenuti kako iz izvatka iz kaznene evidencije na ime optuženika proizlazi da je neosuđivan pa su neosnovani žalbeni navodi državnog odvjetnika da je prema vlastitom kazivanju osuđivan 2014. zbog kaznenog djela oštećenja tuđe stvari jer je u odnosu na to djelo očigledno nastupila rehabilitacija te se tada navedena okolnost ne može vrednovati kao otegotna.

10.3. Stoga, upravo izrečenom kaznenopravnom sankcijom, i po nalaženju ovog drugostupanjskog suda ostvariti će se svrha kažnjavanja iz čl. 41. KZ/11, u smislu izricanja društvene osude zbog počinjenog kaznenog djela, jačanja povjerenja

građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava te ujedno utjecati na ovog optuženika i sve druge da ne čine kaznena djela kroz jačanje svijesti o pogibelnosti činjenja kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja te njegove resocijalizacije.

11. Kako, dakle, ne postoje razlozi iz kojih državni odvjetnik i optuženik pobijaju presudu prvostupanjskog suda, niti je ovaj drugostupanjski sud ispitivanjem pobijane presude po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 476. st. 1. ZKP-a utvrdio neku od povreda na koje pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 482. ZKP-a odlučiti kao u izreci presude.

Osijek, 5. svibnja 2026.

Predsjednik vijeća
Davor Mitrović

Broj zapisa: **9-30887-895ac**

Kontrolni broj: **0e0bd-b5005-6f925**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.